

N:o 16.

Ank. till Riksd. kansli den 4 mars 1891, kl. 12 midd.

Laguskottets utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring i tiden för besvärs anförande öfver kyrkostämmas beslut i vissa fall.

41 § i förordningen om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd den 21 mars 1862 har för närvarande följande lydelse:

»Medlem af församlingen, som åt kyrkostämmas beslut i församlingens gemensamma angelägenheter ej nöjes, eger rätt att, der han tilltror sig kunna visa, att beslutet kränker hans enskilda rätt eller eljest hvilat på orättvis grund, eller att det icke i laga ordning tillkommit, eller att det står i strid med allmän lag eller författning, eller annorledes öfverskrider deras befogenhet, som beslutet fattat, deruti rättelse söka genom besvär, hvilka, jemte det öfverklagade beslutet, böra inom *trettio* dagar efter det klaganden deraf erhöill del, dagen då det skedde likväl oräknad, ingifvas, i mål, som uti 2 § 1, 2, 3 och 4 mom. äro nämnda, till det domkapitel, hvarunder kyrkoförsamlingen hör, men i andra mål till konungens befallningshafvande i länet; och åligger det klaganden derjemte så väl att vid besvären foga bevis om dagen, då beslutet delgafs, som ock att, inom fjorton dagar efter det tiden för besvärs inlemnande utgått, till kyrkostämmans ordförande ingifva diarii-utdrag deröfver, att han sina besvär inlemnat å ort som vederbör.

I Hernösands stift är för mål, som gå till domkapitlet från Jemtlands, Vesterbottens och Norrbottens län, tiden dubbelt så lång, som här ofvan är

Bih. till Riksd. Prot. 1891. 7 Saml. 10 Häft. (N:is 16—17.)

stadgadt; och gäller detta äfven i afseende på mål, som från Lappmarksförsamling gå till konungens befallningshafvande i länet.

Försummar klaganden något af hvad sålunda är föreskrifvet, må beslutet kunna gå i verkställighet.

Klaganden skall anses hafva af beslutet erhållit del den dag, då det samma enligt 17 § offentligen kungjordes.

Konungens befallningshafvande och domkapitlet böra gifva hvarandra af besvären del, när ärendet kan anses höra till gemensam behandling».

Med erinran hurusom den längre besvärstid, som ofvan anförda lagrum i vissa fall och för vissa län medgifver, numera, sedan så väl postgången inrättats på ett snabbare och ändamålsenligare sätt än förut och kommunikationerna i allmänhet förbättrats, allenast föranledde onödig tidsutdrägt och dermed ofta förenade obehag, äfvensom att besvärstiden öfver prestval vore blott tjugu dagar öfver hela riket och besvärstiden i allmänhet blott trettio dagar, föreslår herr *J. Bromée* uti en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottet hänvisad motion, n:o 133, att Riksdagen ville besluta den ändring i förordningen om kyrkostämma samt kyrkoråd ock skolråd den 21 mars 1862, att besvärstiden öfver kyrkostämmobeslut måtte blifva lika för Jemtlands, Vesterbottens och Norrbottens län som inom riket i öfrigt, eller trettio dagar; samt att detta måtte gälla äfven i afseende på mål, som från lappmarksförsamling gå till konungens befallningshafvande.

Då den undantagsbestämmelse, hvarom nu är fråga, tillkommit endast för att tillgodose ett behof, som på grund af omförmälda tre läns aflägsenhet samt vid tiden för bestämmelsens tillkomst ännu outvecklade kommunikationer ansågs inom dem vara för handen, bör från lagstiftarens sida ingalunda uppställas hinder för upphäfvandet af en dylik undantagsbestämmelse, så snart de särskilda förhållanden, som betingat dess uppkomst, finnas vara förändrade och befolkningen i nämnda orter i följd deraf kan antagas önska tillämpning af den bestämmelse uti ifrågavarande afseende, som gäller för öfriga delar af riket, men utskottet har icke ansett sig kunna betrakta motionärens framställning såsom ett bevis derom, att behofvet af längre besvärstid verkligen inom alla de nämnda orterna upphört eller ens såsom

ett uttryck för en mer allmänt utbredd önskan i omförmälda hänseende. Härjemte vill utskottet erinra att, då enahanda besvärstid som den, hvarom här är fråga, i 75 § i förordningen om kommunalstyrelse på landet är föreskrifven för mål från lappmarkskommunerna inom ifrågavarande tre län, följdriktigheten synes fordra att, om en ändring i föreslagen riktning vidtoges, sådant skedde jemväl med berörda bestämmelse, men härom föreligger icke någon framställning.

På grund af hvad sålunda är vordet anfördt, föranlåtes utskottet hemställa,

att motionen icke må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 4 mars 1891.

På lagutskottets vägnar:

C. A. SJÖCRONA.
